

ROMAN ROMANOV:

BOŽIČNI VERZI.

Tema zavija . . .

Tema zavija vso sneženo plan;
neskončen mir, drhtenje zvezd v višavi,
zvonov polnočnih glas v mračni daljavi —
o moja duša, to je sveta noč! . . .

Kaj mi je mar vihar in dan njegov,
kaj zemski trnjevi mi mar so poti? —
O moja duša, razprostri peroti
in dvigni me nad njimi v svetlo stran!

Nebo se bliža . . .

Divja srna je dvignila glavo
in je pogledala plašno okrog:
Kaj pač polnočni zvonovi zvonijo,
kaj da li motijo pókojni log?

Smreke glavé so visoke vpognile
in se ozrle v zasnežena tla,
bori zmajali so temne vrhove,
bele je breze tesnoba obšla.

Tam na višavi nebo je smehljaje
v zemljo uprlo žareče oči —
Tiho, tiše . . . nebo se nam bliža
sredi svete noči . . .

Do srečepolnih dni . . .

Božični dan,
tako krasan,
priplaval je z višin:
Takó-le sredi mračnih dni
tolažit dušo prihiti
prelestnomil spomin.

In k trnu trn
se sklanja črn,
šepeče v zimski čas:
— Ah, zgrešil jaz poklic sem svoj,
prišel je k meni nepokoj —
bodeči trn sem jaz! . . .

In virček tih
kot sladek vzdih
na spomladansko noč
iz skale sive žubori,
v poljanski dalji se gubi
srebrno svitajoč.

Neprerujen
prav res noben
se danes čutil ni —
In v meni vstaja skrita moč,
da vstanem, pojdem vrisakajoč
do srečepolnih dni! . . .

Iz dalj temnih . . .

Iz dalj temnih
prišel je vzdih
ah, od domačih tal —
Večerne ure tečejo,
spomini duše vlečejo
tja do meglenih dalj —

Povsod je mir,
molči večer,
prihaja sveta noč;
pri peči majka mi sedi,
pri mizi očka mi sloni,
sinu spominjajoč.

— Oh, lani še
med nama je
sedel vesel in mlad;
nocoj je v tuji zemlji sam,
mordà bolan umira tam,
mordà bi v dom svoj rad! . . .

Žari se noč,
in skrita moč
očetu glas mori,
in dobri mamiči solze
na licih bledih se iskré —
in moli in molči.

Povsod je mir,
molči večer
in sveta noč hiti:
 mordà deklè tolažit gre,
 ki v žalosti, v samoti mre,
 in v tihi grob želi . . .

S seboj polnoč,
spomin pekoč
in zadnji up končan —:
 takó-le srca hirajo,
 ah, hirajo, umirajo,
 da pride zadnji dan . . .

Z večerom tih
prišel je vzdih
iz modrosivih dalj —
 Srce gorko želi naprej,
 naprej brez konca in brez mej
 do ljubih rojstnih tal . . .

Prišli so koledniki . . .

Prišli so v hišo koledniki
in so zapeli na glas,
mladi nevesti zapeli so,
želeli so srečen čas.

In vmes je prišlo žalostno,
da zdaj mladost je proč:
nobena pomlad več njena ne bo,
nobena poletna noč.

In kadar je pesmi konec biló,
nevesta je dala potic
in segla je v žep in ponudila je
par svetlih desetih.

A drobni prsti drhteli so,
na ustnih usahnil je smeh —
in kakor rosica na rožicah
svetilo se je v očeh . . .

Kaj so višine? . . .

Kaj so višine, kaj so daljine
duši, kadar peroti razpne?
V daljnem domovju vse misli so moje,
z znanci raduje se moje srce.

— Novo leto je prišlo v deželo —
majka, dal srečo ti Bog,
ravno pot do tihega groba,
prosto težav in nadlog!

— Novo leto je prišlo v deželo —
ah, jaz čestitam ti, očka moj!
Dolgo življenje in lepšo bodočnost,
večni po smrti pokoj!

— Novo leto je prišlo v deželo —
živijo, dekle mladó!
Lepega ženina s težkimi žepi,
naj bi zate prineslo s sebo!

— Dan je današnji napolnjen z radostjo,
vince se zlato v kozarcih iskri —
Pijmo, pijmo na zdravje svoje,
na prihodnjosti slajše dni! —

Meglica vstaja . . .

Meglica vstaja iz jezera
in v tihe gore gre
in dalje naprej čez tihe goré,
čez drage in holme vse.

Tam daleč je sveti večer nocoj;
na nebu luna gorí,
a meni v tujini mrzli tod
srce drhti, koprni . . .

O, z Bogom, srečni dnevi vi,
o, z Bogom, moja mladost! . . .
Po duši se žalost razlila je,
ah, žalost in bridkost . . .

